

Pamiršta ir iš naujo atrasta

Įkvepi tyro oro gurkšnį. Naktis visuomet tave ramina. kažkas neišpasakytai jaukaus ir tikro slypi joje. Nejučia nuklysti nuo tau įprasto tako ir užtinki nepažįstamą bei neregėtą pasaulį. O gal ir pažįstamą, tačiau iš kur? Negali prisiminti, kaip kartais negali prisiminti ir taip dažnai tau kartotų frazių, matytų veidų ar barnių priežasčių... Jauti, jog tau čia ne vieta, tačiau pasiduodi pagundai ir užeini į šį paslaptinę kampelį. Žingsniai duslūs, lyg žengtum senu dulkėtu kilimu. Bet tai ne kilimas sugeria visus garsus – tai miglos skraistė, apgaubusi visa aplinkui, kartu įsupusi ir tave.

Iš tiesų pasijunti, lyg kitam pasauly... Mažyčiai žiburiai šviečia tarsi gęstančios saulės. Jų šviesos pakanka, jog įžiūrėtum iš pirmo žvilgsnio vaiduokliškas miesto pamėkles, besiuilincias ant raibuliuojančio ir keistai žėrinčio paviršiaus. Kas tai galėtų būti? Akimirka susimąstai... „Na, žinoma!“ – į galvą šauna mintis, tačiau tuoj pat ją veja dvejonė. Galiausiai įsitikini. „Ir kaipgi galėjau jų nepažinti?!..“ Staiga viskas paaiškėja...

Ne, tai ne kitas pasaulis, tai nėra nepažįstamas pasaulis. Tai mano miestas, tik kitoje šviesoje! Tačiau kodėl aš nieko negirdžiu? O gal neklausau? Iš tiesų. Žėručiais padengtas vanduo, aš jį girdžiu... Jis šnabžda. Tykūs žodžiai, akimirka mane užburia ir, regis, visa aplink išnyksta. Matau tik vandens pasakojamus vaizdus, istorijas, kurių niekas kitas nėra girdėjęs. Jis dalijasi savo praeitimi, miesto praeitimi, džiūgaudamas, lyg pagaliau būtų sulaukęs ko nors, kas jį išklaustų. Iš tiesų tai nėra negirdėtos istorijos (juk jos apie mano miestą!), tačiau klausau jų su dideliu susidomėjimu, lyg pirmą kartą... Gera visa tai prisiminti – prisiminti, koks nuostabus yra šis miestas, jo patirtis, gyvenimas...

Pamažu dar prieš akimirka savo baugiomis figūromis grasinusios šmėklos virsta uoste prieglobsčiu radusiais laivais, o rūkas po truputį ima sklaidytis. Taip, tai iš tiesų buvo senieji šio miesto gyventojai, jau nuleidę savo puošniąsias bures ir saugantys jas dienos kelionėms. Jie, kaip ir visas miestas ilsisi, ruošiasi naujiems vėjams. O aš lieku klausytis tykių mirgančio vandens pasakojimų, kol viešnia naktis dar kurį laiką čia svečiuosis, saugodama visų miegą bei paslaptį, kurią kiekvienas turi įminti pats. Aš jau nesijaučiu kaip kitame pasaulyje. Dabar žinau: šviesoje ar tamsoje – tai mano miestas, mano namai.

*Greta Endriulaitytė, IIIb kl.
Klaipėdos Baltijos gimnazija
Mokytoja Birutė Drukteinienė*